

Ahmed Davutoğlu, 1930'lu yıllarda Deliorman bölgesindeki Şumnu vilâyetine bağlı Türk köylerinde yaşanan evlenme ve sünnet düğünlerini anlatıyor:

“O yılların en hicranlı anlarından biri de yer yer tertip edilmiş evlenme ve sünnet düğünleridir. Bu düğünler pek muhteşem olurdu. Düğün sahibi uzak yakın bütün civar köylere, eşine, dostuna davetiyeler gönderir; güreşli ve koşulu düğün tertip ettiğini tarihi ile bildirirdi. Artık o gün her taraftan yüzlerce köy ağası oraya akın ederdi. Bunların kimisi beraberinde hediyelik birçok, bazıları on beş yirmi metre basma vesaire götürürlerdi. Düğün yeri mahşere döner, davul ve zurna sesleri bir saatlik yerden duyulurdu. İri yarı sayısız pehlivanlar gelir; kıran kırana müthiş yağ güreşleri yapılırdı. Öte yandan boy boy koşu atları celbedilir. At koşuları yapılırdı. Bizde koşu atına ‘yörük’ derler. Yörüklerin de pehlivanlar gibi dereceleri vardı. Meselâ: Deste yörükleri bir saatlik, küçük orta, orta yörükler iki saatlik, büyük ortalar üç saatlik, baş yörükleri beş saatlik yerden salınırlardı. Yörüklerin üzerine sekiz on yaşında küçük çocuklar bindirilir ve [bunlar], bacaklarının üstünden geçirilmiş bir kolonla hayvanın karnı altına bağlanırlardı.

Yarış kazanan çocukların alay kenarına gelirken öyle çalımlı bir kamçı savurmaları vardı ki, seyredenler içinde ağlamadık kimse bırakmazdı. Bir yandan önde gelen atların sanki yarış kazandıklarını ilân eden kişnemeleri, diğer taraftan pehlivanların aslan kükremesini andıran nâraları seyircileri heyecandan heyecana sürükler, âdeta nefesler dururdu. Baş yörükler takriben yirmi beş kilometreden salındıkları için öğleye yakın gelirler, ondan sonra heyecanın merkez sıkletini büyük, orta ve başaltı pehlivanları teşkil ederdi.

Nihayet sıra baş pehlivanlara gelirdi. Dev yapılı bu aslanlar güreş alayının ortasına çıkar çıkmaz lök gibi oturan [seyirci] amcaları yeni bir heyecan kaplan, pehlivanlara ‘maşaallah’ çekerler, çoğu da Koca Yusufuları, Türk Arnavutlu Deli İsmaileri, Holluglili Kel Pehlivanları hatırlayarak göz yaşlarını tutamazdı.

Pehlivanlar yağlanarak eşleştirildikten sonra sıra halinde yan yana gelerek rükua gider gibi eğilip, ayakları geride sağ ayakları ileride olmak şartıyla, iki elleriyle sağ dizlerinin üzerine dayanarak dururlardı. Bu hâl ‘**kurt duası**’na işaretli. Cazgır gelir de sağ başta rükû halinde duran pehlivanın arkasına geçer, kısbetinin kasnağından tutarak şu duayı okurdu:

‘Besmele’ ile çıktık meydana
Uymayın bir vakit kör şeytana
Bu dünya kalmamıştır ‘Hazreti Süleyman’a
Sizlere de kalmaz, bizlere de pehlivanlarım.
Hani Ali, hani Veli
‘Hazreti Hamza’dır pehlivanların piri
Onlara kalmamış bu dünya, sizlere de kalmaz pehlivanlarım.

* * *

Bu dünyanın işi öteden beri
Harabdır harabdır,
Yüzümüzü gözümüzü bürüdü
Kanla turab.
'Kaf'tan Kaf'a' hükmetti 'Parmaksız Kör Arap'
Onlara kalmadı bu dünya, bizlere de kalmaz pehlivanlarım.
* * *

'Zavut'ta vardı bir pehlivan, ona derler idi 'Yahya'
Canı sıkılan pes etsin gitsin tarlaya
'Holloglili Kel Pehlivan' gibi gelmedi bir daha dünyaya
Onlara kalmadı bu dünya, bizlere de kalmaz pehlivanlarım.
* * *

'Karalırk Yusuf Pehlivan'daki güreş
Şu gök kubbenin altında çıkmadı ona bir eş,
Hasmını gördükte kesilirdi ateş
Onlara kalmadı bu dünya, bizlere de kalmaz pehlivanlarım.
* * *

Alta geldim diye yerinmeyin
Üste çıktım diye sevinmeyin
Hasminız karınca bile olsa
Karıncadan aşağı tutun kendinizi pehlivanlarım.
* * *

Sultan düğünüdür düğünümüz
'Hasılır'lı kara kısraktır yürüğümüz.
'Karaatlarlı Ahmet Pehlivan'dır pehlivanımız,
'Kızılkayalı Recep Ağa'dır düğün ağamız.
Dört yiğit çıktı meydana
İkisi yenilirse ikisi kalır merdane
Bunlarla bitiririz bu güreşi inşaallah
Bu aslanlara hep diyelim 'maşaallah'.

Dua bitince pehlivanı hafifçe ileri iter ve artık peşrev faslı başlardı.
Güreşin en heyecanlı anlarından biri peşrevdi. Bu bizde yalnız baş pehlivanlara
mahsus bir imtiyazdı.”

(Ahmet DAVUDOĞLU, **Ölüm Daha Güzeldi**, Mihrab Yayınları,
İstanbul 1970, s. 38-41).